

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2To/6/2014
Identifikačné číslo spisu:	9512100151
Dátum vydania rozhodnutia:	02.12.2014
Meno a priezvisko:	JUDr. Peter Krajčovič
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2014:9512100151.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Petra Krajčoviča a sudcov JUDr. Libora Duľu a JUDr. René Štepánika na verejnom zasadnutí 2. decembra 2014 v Bratislave o odvolaní obžalovaného Mgr. G. L. proti rozsudku Špecializovaného trestného súdu z 26. februára 2014, sp. zn. PK - 1 T 30/2012, takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. por. odvolanie obžalovaného Mgr. G. L. sa z a m i e t a.

Odôvodnenie

Rozsudkom Špecializovaného trestného súdu v Pezinku (ďalej len ŠTS) z 26. februára 2014, sp. zn. PK - 1 T 30/2012, bol obžalovaný Mgr. G. L. uznaný za iného z prečinu podplácania podľa § 333 ods. 1 Tr. zák. na tom skutkovom základe, že

v presne nezistenom čase v dopoludňajších hodinách dňa 14.04.2011 v sídle Sociálnej implementačnej agentúry na ulici Špitálskej č.6 v Bratislave odovzdal S. B., pracovníčke uvedenej agentúry zoznam žiadateľov o nenávratný finančný príspevok z fondov EÚ v rámci operačného programu "Zamestnanosť a sociálna inklúzia, opatrenie 1.2 Podpora tvorby a udržanie pracovných miest prostredníctvom zvýšenia adaptability pracovníkov, podnikov a podpory podnikania", pri ktorých mala v tom čase ako tzv. interný hodnotiteľ projektov vykonať ich hodnotenie a požiadal ju, aby hodnotenie vykonala tak, aby najvyššie hodnotenie dostali ním označené subjekty, čo je jedným z predpokladov pre zaradenie projektu na prejednanie a schválenie výberovou komisiou, za čo jej prisľúbil presne neurčenú odmenu, ktorá sa „mala odzrkadliť na jej výplatnej páske“.

Za to bol odsúdený podľa § 333 ods. 1 Tr. zák., § 38 ods. 2, ods. 3 Tr. zák. s poukazom na § 36 písm. j) Trestného zákona na trest odňatia slobody vo výmere 1 (jeden) rok.

Podľa § 49 ods. 1 písm. a) a § 50 ods. 1 Tr. zák. bol obžalovanému výkon tohto trestu podmienene odložený na skúšobnú dobu v trvaní 2 (dva) roky.

Podľa § 61 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. mu bol uložený trest zákazu činnosti poskytovať akékoľvek služby súvisiace s realizáciou projektov financovaných z prostriedkov Európskej únie a štátneho rozpočtu

Slovenskej republiky v trvaní 3 (tri) roky.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie obžalovaný Mgr. G. L. proti všetkým výrokom, ktoré sa ho dotýkajú.

Uviedol v ňom, že obžaloba jednoznačne a bez akýchkoľvek pochybností nepreukázala, že sa vôbec žalovaný skutok stal, pričom ani v prípade preukázania jeho spáchania by nenaplnil skutkovú podstatu trestného činu.

ŠTS nevyhodnotil vykonané dôkazy správne, v dôvodoch rozsudku spájal skutočnosti subjektívne, účelovo, pričom nerešpektoval zásadu „in dubio pro reo“. Najspornejším bodom je vyhodnotenie protichodných tvrdení dvoch svedkýň S. B. a JUDr. W. B. Prvostupňový súd na základe svojho subjektívneho dojmu sa priklonil k výpovedi svedkyne B. ako virohodnejšej počas súdnej konfrontácie, pretože mala vystupovať presvedčivejšie. Toto je nedostatočná skutočnosť, lebo uvedená svedkyňa počas rovnakého procesného úkonu v prípravnom konaní nevystupovala vôbec rozhodne a mala problém potvrdiť svoje tvrdenia. Tento posun k presvedčivosti zvädza k tomu, že na svoje „herecké vystúpenie“ pred súdom sa pochtivo pripravila.

Naopak svedkyňa B. vystupovala konštantne rovnako, preto postaviť hodnotenie svedeckých výpovedí na silu, či intenzitu hlasu nemôže byť smerodajné.

Nikto ďalší nepotvrdil, že došlo v inkriminovaný deň k stretnutiu so svedkyňou B.. Pritom orgány činné v trestnom konaní závažne porušili jeho práva, keď nevykonali dôkazy ktoré hneď na začiatku mohli dokázať jeho nevinu (zabezpečenie kamerových záznamov na vstupe do budovy, vypočutie členov SBS a zadováženie výpisov telefonických hovorov). Ani ďalšie dôkazy nevyhodnotil súd prvého stupňa správne. Nezaoberal sa otázkou, kto a podľa akého kľúča a načo mal vyfarbiť ostatné lístky, ktoré sa našli v jeho aute, prečo sa tieto našli takmer po šiestich mesiacoch po údajnom stretnutí so svedkyňou B. a ani tým, či by zodpovedalo logike nechať v aute dlho zabudnuté lístky, ktoré mali byť citlivé.

Nepotvrdila sa ani tá časť výpovede svedkyne B., že lístok mal odovzdať aj svedkyňi K.. Svedecké výpovede preukazujú, že svedkyňa B. úmyselne nehovorila pravdu. Výpoveď tejto kľúčovej svedkyne nezodpovedá skutočnosti ani v tom, že pri údajnom stretnutí mal nohu v sadre a barlu, to svedkyňa len prispôsobila svoju výpoveď preukázanej skutočnosti, že bol v nemocnici. Takýchto zmätočných a sporných bodov je v tomto konaní obrovské množstvo. Konanie je plné pochybností, ktoré neboli vyhodnotené v jeho prospech hoci takto hodnotené mali byť. Súd prvého stupňa sa nevysporiadal ani s tým, že pre dosiahnutie želaného výsledku by sa muselo vplývať aj na externých hodnotiteľov, bez ktorých by zabezpečenie interných hodnotiteľov nebolo k ničomu. Rovnako tak nie je vôbec dokázané ako mal zabezpečiť formu odmeny pre svedkyňu B., keď bolo preukázané, že svedok N. ako riaditeľ agentúry nezasahoval do výberu odmeňovaných pracovníkov ani do určenia výšky odmeny.

Z uvedených dôvodov obžalovaný Mgr. G. L. navrhol zrušiť napadnutý rozsudok v celom rozsahu a oslobodiť ho spod obžaloby.

Zástupca Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu navrhol odvolanie obžalovaného zamietnuť ako nedôvodné s poukazom na vecnú správnosť napadnutého rozsudku.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací po zistení, že neprichádza do úvahy zamietnutie odvolania podľa § 316 ods. 1 Tr. por. a ani zrušenie napadnutého rozsudku z dôvodov uvedených v § 316 ods. 3 Tr. por., preskúmal podľa § 317 ods. 1 Tr. por. zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie ako aj správnosť postupu, ktoré im predchádzalo, berúc do úvahy aj eventuálne chyby, nevytýkané v odvolaní, ktoré by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ako mimoriadneho opravného prostriedku. Po splnení prieskumnej povinnosti v uvedenom rozsahu Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k záveru, že odvolanie

obžalovaného Mgr. G. L. nie je dôvodné, a preto ho podľa § 319 Tr. por. zamietol.

Ťažisko odvolacích námietok obžalovaného sa týka hodnotenia vykonaných dôkazov v predmetnej veci, predovšetkým výpovedí svedkyne S. B. ako priameho dôkazu usvedčujúceho obžalovaného zo spáchania žalovaného skutku s tým, že po vykonaní dokazovania prvostupňovým súdom zostali pochybnosti o jeho vine, resp. jeho vina nebola preukázaná, a preto sa malo v pochybnostiach postupovať v jeho prospech, teda v konečnom dôsledku mal byť oslobodený spod obžaloby.

S uvedeným názorom sa odvolací súd nestotožňuje. Aj keď neboli vyčerpané všetky dôkazné možnosti, na ktoré obžalovaný upriamil pozornosť v podanom odvolaní, ponúkajúce sa v prípravnom konaní, okruh dôkazov, o ktoré ŠTS oprel svoje rozhodnutie preukazuje dostatočne skutkové zistenia uvedené vo výroku napadnutého rozsudku.

Súd prvého stupňa v odôvodnení napadnutého rozsudku v súlade s ustanovením § 168 ods. 1 Tr. por. uviedol, že skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel, akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov, ktoré si v predmetnej veci odporovali. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku je taktiež zrejmé ako sa súd vyrovnal s obhajobou obžalovaného a akými právnymi úvahami sa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona v otázke viny a trestu.

Hodnotenie vykonaných dôkazov v predmetnej veci nie je subjektívne, účelové ako to namieta odvolateľ, pretože prvostupňový súd postupovala pri hodnotení dôkazov vykonaných zákonným spôsobom podľa § 2 ods. 12 Tr. por. Hodnotil ich teda podľa svojho vnútorného presvedčenia, založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo a v ich súhrne a urobil logicky odôvodnené skutkové zistenia. V takom prípade nie je možné napadnutý rozsudok zrušiť podľa § 321 ods. 1 písm. b/ Tr. por., čoho sa fakticky obžalovaný v odvolaní domáha, pretože napadnutému rozsudku pri uvedenom zistení nemožno vytknúť žiadnu chybu v zmysle citovaného ustanovenia, ktoré inak umožňuje zrušiť napadnutý rozsudok pre chyby v jeho výrokoch najmä pre nejasnosť alebo neúplnosť jeho skutkových zistení alebo preto, že sa súd nevysporiadal so všetkými skutočnosťami významnými pre rozhodnutie.

Pokiaľ ide o výpovede kľúčovej svedkyne S. B., predstavujúce priamy usvedčujúci dôkaz nie je ničím vecne odôvodnené tvrdenie obžalovaného, že uvedená svedkyňa vypovedala vedome nepravdivo, a že ho de facto krivo obvinila. Taký záver nemožno vyvodzovať ani s prihliadnutím na výpoveď svedkyne JUDr. W. B., ktorá nepriznala prevzatie rovnakého lístka od obžalovaného ako svedkyňa B., a to práve prostredníctvom svedkyne B. a už vôbec nie vzhľadom na výpoveď svedkyne Ing. K., pretože svedkyňa B. v tomto prípade so svedkyňou žiadnym spôsobom nekomunikovala a uviedla len to, že obžalovaný jej oznámil zámer navštíviť aj svedkyňu Ing. K., a to z rovnakého dôvodu ako to urobil v jej prípade. Že k tomu nedošlo, resp. že svedkyňa Ing. K. stretnutie poprela obsahovo nie je v protiklade s výpoveďou svedkyne B., ktorá vo svojich výpovediach netvrdila opak. Takou okolnosťou nie je ani údaj svedkyne B. na hlavnom pojednávaní, že obžalovaný prichádzajúci z nemocnice mal mať sadru a barlu, navyše svedkyňa to ani s istotou neuvádzala.

Významnou skutočnosťou ktorú potvrdil aj samotný obžalovaný je, že medzi ním a svedkyňou B. neexistoval žiadny antagonistický vzťah, takže nemožno ani hypoteticky uvažovať o tom, že svedkyňa svojou výpoveďou sa chcela obžalovanému revanšovať za niečo, čo sa malo medzi nimi udiať v minulosti. Navyše jej výpoveď nie je osamoteným dôkazom, nadväzuje na ňu svedkyňou vydaný lístok s označením subjektov, ktoré mali byť svedkyňou pozitívne hodnotené, pričom druhovo zhodné lístky boli nájdené vo vozidle obžalovaného, a to v prevádzkovej knihe vozidla v odkladacej schránke pred spolujazdcom. Vzhľadom na toto zistenie sú neprijateľné vysvetlenia obžalovaného, že v uvedenom priestore zaistených 29 ks lístkov patrilo niektoré z väčšieho množstva osôb, ktoré vozieval, pretože nie je predstaviteľné, aby náhodný spolucestujúci si odkladal svoje písomnosti vo vozidle tak utajovaným spôsobom ako to bolo zistené v posudzovanom prípade. Okrem uvedených dôkazov výpoveď svedkyne S. B. z hľadiska jej vierohodnosti podporuje aj svedok F. N., ktorý podrobne popísal „modus operandi“ uplatnený obžalovaným vo vzťahu k nemu v súvislosti s košickými projektami, ktorý v podstatných

okolnostiach zodpovedal konaniu obžalovaného vo vzťahu k svedkyni B.. V oboch prípadoch išlo o pomoc pri hodnotení predložených projektov, pričom z výpovede svedka N. vyplynula ďalšia významná skutočnosť, že obžalovaný disponoval súhrnnou tabuľkou obsahujúcou údaje o tom, ktorým hodnotiteľom boli pridelené jednotlivé projekty, čo obžalovaný mohol získať len z interného prostredia agentúry. Pokiaľ obžalovaný poukazuje na neúčelnosť ovplyvňovania interných hodnotiteľov projektov, pretože na tomto procese participovali aj hodnotitelia externí, ktorí by takisto museli byť ovplyvnení, žiada sa uviesť len toľko, že bez pozitívneho stanoviska interných hodnotiteľov bol predkladaný projekt pred výberovou komisiou odsúdený na neúspech. Napokon k námietke nereálnosti zabezpečenia odmeny pre svedkyňu B. treba uviesť, že vtedajší riaditeľ agentúry svedok N. mal nepochybne korekčné oprávnenia, čo sa týka nielen okruhu odmeňovaných pracovníkov ale aj výšky odmien, pričom prvostupňový súd na základe vykonaného dokazovania správne uzavrel, že vzťah medzi označeným svedkom a obžalovaným bol nadštandardný.

Správne zistené konanie obžalovaného Mgr. G. L. súd prvého stupňa v súlade so zákonom právne kvalifikoval ako prečin podplácania podľa § 333 ods. 1 Tr. zák. Z hľadiska použitej právnej kvalifikácie napadnutý rozsudok obsahuje podrobné a vyčerpávajúce vysvetlenie jednotlivých znakov skutkovej podstaty spomenutého prečinu ako z hľadiska objektu, objektívnej i subjektívnej stránky, preto odvolací súd v otázke právneho posúdenia konania obžalovaného ďalej poukazuje len na príslušnú časť odôvodnenia prvostupňového rozsudku, ktorú si osvojuje.

Po preskúmaní výroku o trestoch najvyšší súd zistil, že kombinácia uložených trestov odňatia slobody s podmieneným odkladom jeho výkonu a trestu zákazu činnosti v už citovaných výmerách splnia účel trestu podľa § 34 ods. 1 Tr. zák. v zmysle individuálnej a generálnej prezumpcie, súčasne však nezistil zákonný dôvod na zmenenie niektorej z uvedených sankcií, a preto podľa § 319 Tr. por. odvolanie obžalovaného Mgr. G. L. ako nedôvodné podľa § 319 Tr. por. zamietol.

Poučenie:

Proti tomu uzneseniu nie je prípustný ďalší riadny opravný prostriedok.